

Skade, Bommene medføre en Hindring for den frie Samfærdsel, ergo skulle de nedlægges — jeg er doctrinair, saa jeg kan godt gaae ind derpaa — saa bliver Følgen deraf, at man ved Lov befaler, at disse Bomme skulle nedlægges, og saa indtræder eo ipso den almindelige Regel, at det Veidistrict, over hvilket Veien gaaer, nu herefter for sin egen Regning skal vedligeholde den. Jeg er imidlertid ikke doctrinair, jeg fortalte mig for, og derfor vil jeg paa ingen Maade sige Andet end, at naar der nu bestaaer et saadant Retsforhold, saa kan det meget godt blive ved at bestaae, jeg under meget godt Kjøbenhavns Amt det Bidrag, som det er vant til at faae paa Grund af, at der er Andre, der drage Nytte af dets Veie, og netop fordi jeg ikke bryder mig om saadanne ganske abstracte Theorier ligesoverfor den concrete Virkelighed — det er Noget, jeg overlader til de Doctrinaire — vilde jeg ikke finde mig foranlediget til at reise noget Spørgsmaal derom. Men skal dette Spørgsmaal reises, efterat der ikke er anden Grund for at faae Bommene nedlagte tilbage end rene Bekvemmigheds- og Forskjølelshensyn, saa siger jeg, at i saa Fald skal det i ethvert Tilfælde berøve paa de vedkommende Districter, om de ville frikøbe dem af deres egen Midte, som benytte Veien, altsaa dem, der holde Hest og Bogne og jævnlig have Grindre til Kjøbenhavn, og om de ville, at de, der ikke benytte Veien, skulle betale for dem, der benytte den; det maatte i ethvert Fald være Gjenstand for reent frivillig Overenskomst. Nu finder jeg det overmaade rimeligt, at de fleste af de paagjældende Communer have modsat sig foruden alle andre Byrder, som de have, tillige at overtage en saadan ny Byrde, som altsaa blev en aarlig Skat, afgiven af den ene Commune til den anden for at faae denne sidste til at opfylde en Pligt, som alle Andre maae opfylde gratis, nemlig at vedligeholde sine Veie, og navnlig maa det, siden den ærede Rigsdagsmand nævnte to Veidistricter, som kunne finde en særlig Grund til en saadan Betænkelse i den nære Udfigt til ved Sernbanens Anlæg at see Afbenyttelsen af Veiene synke ned til noget mere Underordnet, være

mig tilladt med Hensyn til Kjøbenhavn at gjøre gjældende, at, naar denne By, for at frikøbe de kjøbenhavnske Borgere fra den Uleilighed at betale Veipenge, skulde gaae ind paa en saadan Afløsning, saa maatte den naturligvis først og fremmest fordre, at Loven fik Anvendelse paa Strandveien; thi der, hvor Færdselen er saa stærk, at Bognene paa Sommerdage hvert Dieblit klumpe sig sammen, fordi de blive standsede af Bommen, er der unægtelig en Gene tilstede for de kjøbenhavnske Borgere. Derimod maa Frederiksundsveien virkelig kunne klare for sig selv, og de kjøbenhavnske Borgere ere i fuldeste Maade berettigede til at sige nei, vi anmasse os ikke at afgjøre, om der skal være Bomme eller ikke; vi finde, det er billigt, at man kan komme til og fra Kjøbenhavn ligesaa godt fra den Side som fra den anden, uden derfor at betale en særlig Afgift, men skal den betales, saa lad de faa af vore egen Midte, som benytte denne Veie, betale derfor; derimod ville vi ikke paatage os en permanent Udgift til et heelt andet District og derigjennem lade dem, der ikke benytte denne Veie, betale for dem, der benytte den. De vilde maaskee kunne gaae ind paa en Accord, idet de sagde: det er for en saa stor Deel af Kjøbenhavns Borgere en virkelig Ubehagelighed at skulle betale en Afgift paa Strandveien, som de til sine Tider befære næsten allesammen; men at de modsatte sig at betale til Frederiksundsveien, eller hvad den hedder, finder jeg i høi Grad begrundet, og det vilde efter min Mening være uforsvarligt, om Rigsdagen eller Lovgivningsmagten vilde tvinge dem dertil.

Indenrigsministeren: Den første ærede Taler (Zytpfen-Abeler) modsatte sig jo ganske bestemt den her i Lovforslaget foreslaaede Afsløsningsmaaade for de i Kjøbenhavns Amt værende Bomme. Jeg skal dog her kun dvæle ved eet Punkt, som den ærede Taler gjorde til Gjenstand for en særegen Betragtning. Han sigtede formodentlig ved sine Udtalelser til § 4, hvori det hedder: „Med Indenrigsministeriets Samtykke kan der træffes Overenskomst om en anden Afsløsningsmaaade end den i § 2 angivne, enten ved Udbetalingen